

durálisan gerinccsatornáikba – eszement-vakon hisznek-hitetnek hihetőt-hihetlent; leterrorizálják a bátortalan mutazilitát, mint a hellén *falszafa* megmételezettjét, és halálra keresik, aki elejti az istenelméletet, és Allahon túladott. Sem Suhrawardi, sem Al-Arabi, sem Al-Hallaj, sem Ruzbihan Baqli fényörülete a jelenségvilágra magyarázatot nem ad; és ahogy nem ad a létezés létmódjának a „csodájára”, arra sem ad, hogy a létező „csodája” miért *van* egyáltalán – mármint ha (Wittgensteinnel) a lét *megele* „csoda”, és nem az egyszerű *adottság*, és ezen nem változtat a *nemlét* idiotizmájának a képzelgése, nyelveink lyukszava.

Hódítások, behódolások, hekatombák, elzárkózások: másfél ezer esztendő füstködében fürkészve, ez minden, amit róluk mondhatunk

ez a távolság és ez az idő kellett hozzá, hogy a hombárban álló szufi irodalom tengerző „istenségéből” a sivár egyhangúság tengere legyen; mert annyi szent, hogy bennünk nem következett be sem a fénynek istenné – sem az istenségnek fényé való transzmogrifikációja. Ezer és egy jel mutat arra, hogy megszállottaik eszközeikben nem válogatósak, és ellentmondást nem tűrő hiedelmeik elfogadtatására „nem néznek sem istent, sem embert”.

– – – vajon hány tucat porrá tört és kapszulában, löketes gyógyszerként adagolt Buddha, Hume, Kant és Nietzsche kéne ahhoz, hogy ezt a milliárd igazhívót felébressze a metafizika ólomalmából? És nekünk meg (ahelyett, hogy berendezkednénk a sopánkodó, *politikailag korrekt* kéztördelésre), nem volna-e javallatos nekünk is, ezen a – ha nem is sokkal, de valamivel józanabb, valamivel felnőttebb – szekuláris orbitusunkon felkészülni erre a mozgolódó/ocsúdó felrémülésre; elvégre ki annak a megmondhatója, hogy annak a sok megatonnás szellemi robbanásnak hová-hová nem lövellnek a protuberanciái, merre nem röpülnek roncsoló repeszei...?

– – – vajon az emberiség világnagy gyermekkertjében a soros *egregorosznak* nem kéne-e váltig résen lennie, hogy megfékezze makrancosait, önmagukban is kárt tevő zabolátlanjait, elejét vegye a féktelenkedők hitbéli/etnikus tisztogatásainak – és amennyire lehet, semlegesítse a pajkosok vészjósuló szembenállásait, elszigetelje próbaháborúit...?!

László Noémi

NEKROLÓG

Hozzánk a füstös éji rend való
e kocsában, hol meghúzódhatunk
elisszuk isten szép egét, ha jó
ha rossz napokkal küszködik a hét
a hát, a lelkiismeret
leszünk még boldogok, szelídek, csendesek
a hiányérzetünk is lesz nagyobb
mint eddig bármikor, lesz inni ok
több, mint elég, a harcot kezdje és

viselje más
mert helyzetünk korántsem oly vitás
e kocsmában, hol összetartozunk
elisszuk egymás életét, hiszen
régóta rólunk szól a gyászbeszéd,
szivem.

FILMKOCKA

Észre sem vettem, elutaztál.
A sírod mellett csak nevettem,
fehér-fekete álrühában, önfeledten,
ahogyan egyszer te neveltél
a fák és holt fiad között,
míg ért a szőlő, hullt a mák,
bomlottak égő dáliák
a kerteken s az arcodon,
amiről máig sem tudom
utolsó percben mit takart,

morzsányi gyémántot, szakadt,
háború-ülte holdakat,
anyád szemét, csapzott haját,
örök hajnalok hajnalát
az ázott krumpliföldeken
s a veszekedő szerelem
bolondos vadhajtásait;

véget nem érő függönyök
futó szegélyét, gyors halált
vagy csak a könnyű, lágy mosolyt
mire az ajkad rátalált?